

Софийски таксита

Весо се пъкна в таксито и промърмори:

- За парка ...

- Давай, давай...

Едва затвори врата и таксито изхвъркна. Един пикап нахално смени лентата и таксито едва не се заби в него.

- А бе, да ти еба майката смотана, заспала, във ваше село няма ли пътища, та си дошъл в София, простак с простак! Па и магарета нямате вече да се учите на тях да карате...

Едва сега Весо забеляза, че това беше жена.

- У у у, ама и ти го подреди! Ама напразно.

- Защо?

- Защото той не те чува!?

- Пълно е с такива по улиците на София. Преди малко возих едни трима. Приказваха за научен съвет, за изказванията на професор Петрова на защитата на еди-кого си... и пак един такъв смотаняк. Аз, разбира се съм културен човек, но оня смотаняк ме принуди да му препоръчам да иде в пичката си майчина... Леле тия, като замлъкнаха, като си отвориха устите, не можаха да ги затворят, докато слязоха... Като ми подаваха парите с отвращение, внимаваха да не би да ги заразя...

Весо се закиска.

- Естествено, та ти за тях си била културен шок! А бе, ти ще ме убиеш бе, маце!

- Как ще те убия бе, господине? Ако те убия кой ще ми плати сметката?

Весо не стихваше в кискането си и се чудеше какво да каже, па взе, че изгърси напосоки:

- Ей, ти псуваш хамалски, ама да знаеш испанците как псуват!

Изведнъж тя започна да реди изразително испански псувни. Весо не знаеше испански, но по интонацията чувстваше, че са изпепеляващи.

- А искаш ли да ти ги кажа и на английски?

И отново се понесе една „молитва“... Тоя път Весо разбираше. „Ама тая наистина сякаш говори три езика.“ И без спиране мина на френски.

- А бе, ти откъде знаеш...

- Аз съм работила в тези страни, имам висше образование...

- Но... - почна да заеква Весо – защо тогава караш такси?

- Защото в института ми плащаха 400 лв., а аз съм сама със 7-годишен син. И на туй отгоре докторите ми намериха нещо лошо ей-тука...

Тя бързо си разголи корема с едната ръка - с другата държеше волана.

- А операцията струва много пари... и аз заради сина си, разбира се, трябва първо да ги спечеля.

На слизане ѝ даде голям бакшиш, но от това не му стана полеко на душата: „Защо зад комичните неща в живота винаги има по една трагедия?“.

В парка разказа на Слави за току-що преживяното. Слави се замисли, метна пръчката да я гони кучето му, и започна:

- Вчера, отивам в закусвалнята срещу хотел „Плиска“ да ям една хубава шкембе чорба. Там правят и пресен айрян. По едно време влиза един свещеник и води един окъсан и мръсен бездомник. Поръча му пилешко с ориз и хляб. Нашият се надвеси над чинията си и не остави зрънце ориз и капка мазнина. След това се зае с кълката. По едно време се обърна към мене, протегна ми кълката откъм ненаядената страна и ми каза:

- Отхапи си от нея и ми дай глътка айрян.

Двамата потънаха в мисли: „Да, човек може да намери почтеност и там, където най-малко я очаква.“

В туй време Митко се присъедини към тях и се обърна с обичайното:

- Весо, как си?

- А бе, като динята, колкото по-сладка става отвътре, толкова по ѝ изсъхва опашката.

След това му разказа и на него случката. А Митко:

- Е, да ѝ беше взел номера, аз точно такава маца търся.

- Защо бе, Мите, вчера те видях с една грандиозна дама, фино облечена, със скъпа прическа.

- Къде се бяхте запътили? Всички си умират по такива – а ти да не би да не си доволен?

- Слави, братко, нещата, както преди малко видяхме, никога не са такива, каквито изглеждат. Мацето е супер и в леглото е богиня, и въобще... Но след като се запознахме, ми предложи да отидем на театър... Аз преглътнах и отидох. След това ми предложи да отидем на опера. Аз преглътнах два пъти като риба на сухо, но пак отидох. И представете си, вчера ми предложи да отидем на балет... Е, ти би ли издържал на тоз терор. Културата, пич, е като лекарството. Ако прекалиш в дозировката, можеш да убиеш човека.

След малко дойде и Васил. Слави му подхвърли обичайното:

- Васка, к'во правиш?

- А бе, както казват българите, когато са на работа - „нищо“.

- Как нищо бе, успя ли да продадеш наследения апартамент? Нали беше дал обява?

- Проблем, брате! Тоя, дето дава най-големи пари, е сутеньор. Питам го за какво му е този апартамент, а оня: „Това ще ми е средство за производство“. Сега аз не съм светец нито имам нещо против духовното здраве на мъжете в София, но представете си, аз живея в този блок, мои роднини и приятели също, а в него се заселват китни циганки или украинки, почват едни посещения...

- А, проста работа, ако те заговорят, ще кажеш, че го даваш под наем на студентки и готово.

- А бе, не е съвсем проста, но тоя ми дава двойна цена... А вие с вашите умни съвети... Слави ти, впрочем, знаеш ли защо в центъра на Париж не може да се прави секс.

- Защо?

- Защото всеки, който мине, ще ти дава съвет!

Слави се усмихна и понеже беше учил преди векове в Русия, хвърли отново пръчката на кучето и подметна:

- Знаеш ли оня за грузинеца?

- Не.

- Идва Великден и един беден грузинец няма коч, за да заколи за празника. Отива при Първишвили да му иска коч. Първишвили му казва: „Коч не мога да ти дам, но затова пък мога да ти дам съвет. Иди при Вторишвили.“ Грузинецът отива при Вторишвили, но и тоя: „Коч не мога да ти дам, но затова пък мога да ти дам съвет. Иди при Третишвили.“ При Третишвили – същото. Тогава грузинецът възкликва: „А бе, каква е тази смотана държава, никой не ми дава коч, а всеки ми дава съвет.“ А Третишвили му отговаря: „А, съвсем не е смотана, ние не сме страната на кочовете, а страната на Съветите.“

Компанията се засмя.

През това време към компанията се присъедини Венета със съпруга си, небрежно нахлули спортни легинси¹. Откачиха два хубави дога и ги пуснаха на свобода.

- Венче, как си? – запита Слави.

- Душата ми - неверница нетрайна,
как пъшка под това ужасно бреме,
в калта на глупостта безкрайна,
спаси ме, мили, има още хляб във мене!

Венета беше артистка в Сатиричния. Слави я погледна възхитено и реши да ѝ влезе в тона:

- Не се надявай, грешнице нещастна,
на джентълменство в този свят,
пътеката към рая е злокобно тясна,
спасението получава само който е богат.

Слави се наведе, извади от таргата под пейката две бири, отвори ги с отварачката, която висеше на врата му и ги подаде на Венета и съпруга ѝ. Венета пое бирата, целуна Слави по челото и каза с патос:

---

¹ Тесни панталони за спорт

- Слави, обичам те!

Влечението към мъжа ми е нетрайно,
но към теб влечението ми е безкрайно!

Обърна се към съпруга си, вдигна рамене и изстена.

- Нали чуваш как сърцето ми стене,
това чувство по-силно е от мене!

И макар да ѝ познаваха номерата, всички прихнаха в радостен смях и ѝ се радваха, ръкопляскайки. Някои от кучетата им отговориха с радостно джафкане.

- Къде бяхте, вчера не се мярнахте? Писахме ви едно отсъствие – подхвърли весело Весо.

- Бяхме на гости. Представяте ли си – съпругата - бивша посланичка в Скандинавия, съпругът - професор!

- О о о! – подхвана компанията.

- И сега може ли да говорим с вас? Как беше?

- Изискани хора. Всичко подредено със стил. Не само масата, но и апартаментът, говорът им, начинът им на общуване с нас... И ако знаеш с какво уважение се отнасят един към друг?

- Аз пък мислех, че жълтата преса вече е затрила това у българина. Е, все пак надежда има – обади се Митко.

- Сервираха риби, приготвени по различен начин. Говорихме за шведска литература и че тя е съвсем неизвестна в България...

- А нашата известна ли е в Швеция? – обади се Митко.

- Е, нас кой ни бръсне за слива на Запад, но то се разбира от само себе си, че ние, по-простите, трябва да превеждаме по умните... - заключи небрежно Слави.

- А бе, вие съвсем не сте прави – възрази Венета. Веднъж питам един италианец какво учат по литература в гимназията, а той ми каза, че през една цяла година изучават един - единствен италиански автор, например Данте. А ние за една година получаваме информация за много явления в световната литература. Така де - Венета погледна, смеейки се, Митко - получават тези, които се

интересуват... В България в момента има 36 000 заглавия на пазара... Представете ли си! Та вчера вечеряме, хапваме риба, пием бяло и Венко обърна внимание на изключителната художествена стойност на картините, които висяха по стените. На човек му се струваше, че беше в някаква западна галерия. Попитахме ги откъде в забутаната ни Българийка имат това богатство и, представете ли си, какво ни разказаха?

Венета отпи от бирата си и продължи:

- Валери, така се казва професорът, ги донесъл от комунистическа Русия. Сложил платната между дрехите си в куфара и в едно от пътуванията си с голямо треперене ги донесъл.

- Тоя наистина си е сложил главата в торбата тогава. За такова нещо братушките тикваха в затвора и светът те забравяше – каза Слави.

- Те са му били личен подарък, така че те законно са били негова собственост – не са крадени!

- И кой прави такива подаръци?

- Имал в Университета в Петербург един съкурсник, с когото били много близки, неразделни приятели. Веднъж той изчезнал. Просто изчезнал и толкоз. Една заран идва баща му с един куфар в квартирата му в интерната. Вади шише водка и чер хляб и сядат на масата, плаче и разказва:

- Убиха сина ми! Негодяи. Милицията казва - улична банда. Знам ли? Просто го убили. Никой не знае защо... Ей така, за нищо. Той беше най-светлото и единственото нещо в моя загубен и отровен живот.

- Защо, Геннадий Петрович, как е протекъл живота Ви!

- Ах, Валерий, то и за разказване не е. Нелепо. Баща ми през 1917-та го спира група болшевики на улицата и го кара да си покаже ръцете. Баща ми беше от добро семейство и се занимаваше с история на изкуството в университета. Той никога не се е занимавал с физически труд и ръцете му били бели и пухкави. Ония, като ги виждат, крясват „буржоа“, тикват го в „газката“ и хоп - в Сибир. 10 години. Когато го пускат, той вече не е имал никакви живи близки, просто никого. Тогава се свързал с Лина, майка ми, и съм се родил аз. Майка ми почина по време на Втората световна война

от недояждане. А аз единственото нещо, което мога да правя истински красиво, е да пиша и да рисувам. През 50-те имах написани два романа и бях нарисувал стотина картини. Но никой не искаше нито да ми публикува книгите, нито да ми изложи картините. Празен живот! На това отгоре ме викат на един „пролетарски“ съд и ме питат каква професия упражнявам. Аз им казвам: писател. А те – това професия ли е, паразит, искаш да живееш на гърба на обществото! Дали книгите ми на една професорска, а оная писала, че това не е литература, отрицателните ми герои - не били достатъчно отрицателни, положителните - не ставали за пример за подражание... и т.н. Аз им казвам, че ние хората на изкуството отразяваме по различен начин заобикалящия ни свят, а те ми приказват, че има един единствен начин и че това е комунистическия реализъм ..., и ме тикнаха за лентяйство в затвора. Цяла година. Да се поправя.

Като излязох, душата ми беше пуста – аз нищо друго не можех да правя. А моите приятели, художници, които излагаха, казваха, че съм изключителен талант, и бяха влюбени в платната ми. Аз тогава ги помолих да ги излагат от тяхно име и от продажбите живеех. Тогава се свързах с Маруся и от нея се роди синът ни...

Наля си втора водна чаша с водка, помириса черния хляб и я изпи на един дъх. От очите му течаха безутешно сълзи...

- А сега, нашия Льоничка... няма го. Ей така, просто го затриха от земята. За какво? Кому, Боже, беше направил нещо лошо! Боже, колко е безсмислен човешкият живот! Той щеше да наследи картините, та един ден, ако времената се променят, да ги покаже на обществеността... но сега няма го! Валерий, дорогой мой, вземи тези платна и ако можеш, ги отнеси далече, далече от тези варвари... От българите навремето е идвала култура към Русия, имали сме даже и патриарх българин. Аз няма да живея дълго, не, няма!

Никой не смееше да пророни дума. Всеки отпиваше от бирата си и сегиз-тогиз се чуваше едно:

– Еби му майката!

Кучетата се гонеха, без да разбират тъгата на господарите си.

По едно време Венко наруши тишината:

- Гладен съм. К'во ще кажете за по една наденичка при бай Васил?

Групата се затътри към бирарията зад стадиона и кучетата след тях.

Тъкмо бяха поръчали и се появи Мими.

- Знаех си аз, че пак сте отложили диетата. Ами да, те тези, дето спазват диети, най-много се разболяват ... от неврози. Така че една бира и за мене – подвикна на келнера – сместете се!

Мими беше изгупана с елегантен костюм, с германска мъжка риза и сако, силно вталено в кръста. Дупето ѝ щеше да пръсне полата ѝ, токовете ѝ надминаваха Хималаите по височина, а прическата издаваше гладна лъвица.

- Мими, как си? – излюбезничи Слави.

- О, мани! Днеска съм под знака на Козирога, Слънцето не съвпада с Юпитер и предсказанието за мене е неизвестност. Да бях се родила с един ден по-рано. Та така де, платих на Милена да ми нареди хороскоп, за да видя как ще излезе делото при съдия Стойчев. При този човек никога не знае! И представете си, тя ми предсказа, че аз ще го спечеля, и го спечелих. И тъй като ставаше дума за доста пари, хонорарът ми е сладък – така че аз черпя тази вечер.

- Е е е! - поздрави я компанията за успеха.

- А за какво се съдиха твоите клиенти?

Мими прихна да се смее.

- Няма да повярвате. Един тип се жени за едно маце на 38. Много елегантно и гледано дете. Но тя си има 20-годишна дъщеря. Още по-сочно дете. Та той де, типът, оставя майката и се жени за дъщерята, и продължават да живеят в същия апартамент. Сега обаче се развежда с дъщерята и понеже от първия развод има половин апартамент, а от втория половин от половината, то той има право да изпъди женорята и да им изплати четвъртинката. Моята клиентка беше младата. Аз обаче, хитрата, я поразпитах за неговите приятели, и един по един си поприказвах с тях. Бях си сложила онази блузка с голямото деколте. Единият, като не знаеше де да си дене погледа, взе, че ми каза, че тоя тип му се бил похвалил, че само след две години ще се сдобие със собствен апартамент, и на това отгоре, с неплатен секс през цялото това време. Убедих го да раз-

каже тази историйка в съда. А съдията Стойчев, ела да го видиш. Този, световен коцкар, както всички знаем, му завидя на хитростта и го осъди „за предумишлена измама с тежки нравствени последици за потърпевшите“ на една година затвор, условно, и да плати ¼ от стойността на това жилище като обезщетение поравно на двете жени, и да върне всички части на майката. Като излизахме от залата, мина край мене и озверял ми изсъска в ухото: „Откъде го намери това мръсно копеле бе Миме, па както казва Буров, като чукаш, плати си! А тоя? Ама дявол?! Аз мислех, че няма по-голям от мене, но тоя... , ако не беше намерила свидетеля, щеше да ме надмине.“

Компанията гръмна в смях и всички си поръчаха по още една бира.

- А бе, Мими – попита Слави, – твоят свидетел симпатичен ли беше?

Компанията отново аплодира въпроса.

- Е, Слави, и аз съм човек! Вие всичките сте изпоженени и на вас ви е вързано. А аз, макар и готина мадама, трябва непрекъснато да се грижа за това. Знаеш ли колко е трудно за една красива жена днес да има хубав секс.

- Е, па ожени се бе, Миме, кой те спира – ти имаше много готини кандидати в последните години.

Мими се позамисли, па изтърси за ужас на всички:

- Вие! Нехранимайковци! Вие ме спирате! Само си спомнете какви ли не работи сте ми наприказвали в последните години за половинките си. Вие се изпоженихте зелени и след това забелязахте, че жените ви имат освен оная работа и характер.

Роси скочи, отиде при Мими, прегърна я, целуна я и театрално подаде темата на оркестъра:

- О о о, милата ми тя, да я ожалиме!

Компанията повтори на няколко гласа:

- О о о!

Келнерът Ваньо беше студент и припечелваше по нещо тука. Обичаше тази работа, понеже първо тренираше отсреща на игрищата, а след банята прескачаше през улицата и печелеше по някой лев главно от бакшиши. Беше се присламчил прав към компанията и инстинктивно се изповяда:

- Мими, да знаеш че съм на разположение за всякакви услуги!

Мими го удостой с обещаваща усмивка, разкопча си горното копче на германската ризка и си помисли: „Бицепсите на тези яки ръце ще пръснат ръкавите на тениската му, а пък и устните му ... сочни като на негър.“

Ваньо малко демонстративно си погледна часовника и усмихнато, и малко небрежно каза:

- Пак стана 12. Ако искате бихте могли да останете, аз ще заключа отвънка, тука имате бира, тоалетна, ... всичко.

Мими си извади чантата, сложи я на масата и почна да си търси портмонето, което обаче съвсем не беше лесно. Почна да вади разни работи от нея и да рови, а компанията се заливаше от смях. Венчето също през смях акомпанираше с възпияния си глас:

- Най-съкровено нещо на жената
не са нито сексапилът, нито пък главата,
а чанта нейна модерна, любима,
която безспорно я прави незабравима.

Сенки, пудра, спирала, червило,
тя е отражение на хаоса всемирни.
Презерватив, хапчета, мобифон, белило,
разкриват намерения лудешки и немирни.

Венчето беше очарованието на компанията. Най-после Мими си намери портмонето и плати с бакшиш, но Ваньо ѝ върна точно.

На раздяла се чуваше едно „Ай...“, и народът се заклати в различни посоки и кучетата след тях.

Мими изостана малко и Ваньо мигом разбра, че му излезе късметът:

- Чакай да отчете касата и след секунда съм готов.

Нощта беше топла. Бучеше само приглушеният шум на града. Ваньо грабна Мими с яките си ръце и тя се намери на рамото му като агне.

- Чакай бе, скъпи, ще ми се спуска полата, пък и пази силите си за после. Ако си намислил да си изцапам сакото или полата по пейките тука, много си сбъркал. Аз... аз съм гледано маце, вкъщи белъото на леглото ми е от сатен...

Вальо я пусна внимателно по тялото си и устните им се сляха. Той щеше да експлодира, но тя избърза напред, държейки го за ръката. На булеварда Ваньо видя едно задаващо се такси с червена лампичка, но празно, и махна. Таксито спря и те се шмугнаха на задната седалка, като Мими изчурулика адреса, а Ваньо запита:

- А бе пич, защо, като си свободен, ти е червена лампичката?

Шофьорът беше момче на около 20. Със страшно възбуден глас на един дъх им се изповяда:

- Вие знаете ли кого карах преди малко? Егати късмета днеска! Аз си общувам с едно маце във Фейсбук² от 4 години. Страхотна мадама! Имах приятелка, но се разделихме преди седмица. И представяш ли си, преди малко това маце, от Фейсбука де, сяда да я возя. Аз баф, тя баф, прегърнахме се, целунахме се. Тя бързаше да се прибере, но ми даде телефона си.

Мобифонът му звънна:

- Ей, Харалампи, не знаеш какво ми се случи току-що...?

И разказвайки му историята - с едната ръка държеше мобифона, с другата превключваше скоростите... Знаеше, че някои клиенти побесняваха при този номер, и погледна назад в огледалото. Но Ваньо и Мими се бяха задълбочили в себе си... Той беше виждал много неща в таксито и само и това липсваше тази вечер, тия да се свалят на задната седалка... Това пък щеше да бъде върхът!

- Ей, Харалампи, знаеш ли откога карам без включен таксиметър... Еби му майката... днес е един ден!

Мими обаче хитро отбиваше поривите, така че след като отключи вратата на апартамента и включи лампата, беше пренесена на ръце към предполагаемата спалня. Мими едва успя да се изплъзне като невестулка и изписука:

- Чакай... първо в банята!

---

² програма от социалните мрежи в интернет

- А бе, Мими, аз експлодирам като бомбата над Хирошима, а ти...

- И аз, миличък, но първо в банята!

Докато Ваньо беше в банята Мими „се разхвърли“, натри си зъбите с ментолов крем, пръсна си „Шанел номер пет“, сложи си бикини от мрежа, плъзна се като невестулка в копринения халат, който една приятелка и беше донесла от Япония като подарък и си включи на мобифона тихичко великия блус на Бет Харт „Аз ще се погрижа за тебе“. Нощта беше велика!

Ваньо имаше афери със състудентките си, но Мими беше най-величественото явление в неговата колекция. Задрямваха леко и пак започваха. По едно време Мими усети, че Ваньо има други намерения...

- А ха... там не...

- А бе, Мими, човек, като гледа порно страници в интернет, има чувството, че аналният секс днеска е задължителен...

- Но не и за мене...

Не че Мими не беше мислила за това. И беше естествено любопитна. Но като обсъждаха темата с приятелки, стигаха до извода, че след това момчетата няма да ги уважават както преди... пък и сигурно боли... И все пак...